

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 116.818 van 10 maart 2003
in de zaak A. 123.514/IX-3416.**

In zake : Frank VANHECKE,
die woonplaats kiest bij
advocaat R. VERREYCKEN,
kantoor houdende te VILVOORDE,
Gulden Schaapstraat 8

tegen :

De Post,
die woonplaats kiest bij
advocaat P. PEETERS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Graanmarkt 2.

DE RAAD VAN STATE, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Frank VANHECKE op 5 juli 2002 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van “het dienstorder van 28/5/2002 inzake ‘richtlijnen betreffende niet-geadresseerde zendingen met meldingen die aanzetten tot discriminatie’, uitgevaardigd door De Post”;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 7 november 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 januari 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SIFFERT, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat P. PEETERS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de auditeur-generaal;

1. Overwegende dat als bestreden rechtshandeling dient te worden beschouwd een dienstorder nr. 128 van 28 mei 2002, dat op 1 juni 2002 werd gericht aan alle personeelsleden, met als opschrift “Blokking van niet-geadresseerde zendingen met meldingen die kunnen aanzetten tot discriminatie”; dat volgens die dienstorder het kantoorhoofd de zending beoordeelt en zendingen blokkeert wanneer hij gegevens meent te ontwaren die kunnen aanzetten tot discriminatie, in welk geval hij dan een exemplaar zendt naar de dienst “Regulation & Tariffs Mail”, vergezeld van zijn motivering; dat indien deze dienst de motivering van het kantoorhoofd niet relevant acht, het afgiftekantoor ingelicht wordt dat de zendingen mogen worden uitgereikt; dat indien deze dienst de motivering van het kantoorhoofd relevant acht, het Centrum voor Gelijke Kansen en voor Racismebestrijding geraadpleegd wordt en de uitgever wordt ingelicht over de blokkering van de zendingen; dat het Centrum voor gelijke kansen en racismebestrijding dan de zending nakijkt en zijn mening geeft binnen de 48 uren; dat vervolgens de dienst “Regulations & Tariffs Mail” het afgiftekantoor en de uitgever verwittigt dat de zendingen kunnen worden uitgereikt indien de zendingen geen onregelmatigheden vertonen respectievelijk dat de zendingen niet worden uitgereikt door De Post indien de zendingen wel onregelmatigheden vertonen;

2. Overwegende dat de verwerende partij drie excepties van niet-ontvankelijkheid aanvoert;

2.1.1. Overwegende dat de verwerende partij in een eerste exceptie stelt dat de bestreden handeling er geen is die De Post gesteld heeft als administratieve overheid; dat zij, verwijzend naar bepaalde rechtsleer en ‘s Raads arresten

nr. 54.281, s.a. Parking Scailquin, van 4 juli 1995 en nr. 65.975, sprl A.M.G. Consultant, van 22 april 1997, betoogt dat enkel handelingen die economische overheidsbedrijven stellen in het kader van hun taken van openbare dienst beschouwd kunnen worden als beslissingen die uitgaan van administratieve overheden in de zin van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, dat terzake zulks niet het geval is aangezien het verspreiden van niet-geadresseerd drukwerk niet behoort tot de opdrachten van openbare dienst die aan De Post werden toebedeeld bij of krachtens artikel 141 van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven, maar behoort tot de louter commerciële activiteiten waarbij De Post vrijelijk beslist of zij die activiteiten al dan niet wenst aan te bieden en waarbij De Post in concurrentie treedt met andere commerciële distributiebedrijven; dat volgens verwerende partij de vergelijking die verzoeker poogt te maken met het schorsingsarrest nr. 89.368, VANHECKE, van 28 augustus 2000, niet opgaat aangezien het daar ging om verkiezingsdrukwerk waarvan de verspreiding volgens de Raad van State behoorde tot de opdrachten van universele postdienst;

2.1.2. Overwegende dat verzoeker, anticiperend op deze exceptie, stelt dat blijkens de wet van 21 maart 1991 De Post, als NV van publiek recht, één rechtspersoon blijft die juridisch niet is opgesplitst in een openbaar en een privaat deel, aangezien De Post onderworpen is aan het handelsrecht, maar slechts voor zover de wet van 21 maart 1991 niet anders bepaalt en dat zij dus geen echte commerciële rechtspersoon is, vermits alle aandelen aanvankelijk in handen komen van de Staat die minstens 50 % ervan moet behouden en van rechtswege een stemrecht heeft van 75 % en aangezien De Post blijft ressorteren onder een minister die de Staat vertegenwoordigt op de algemene vergadering; dat volgens verzoeker het voorts gaat om een reglementering met algemene draagwijdte, namelijk een dienstorder waaraan alle personeelsleden zich te houden hebben aan richtlijnen en een welbepaalde procedure die leiden tot een vaststaande wijziging in de rechtsorde en dat, indien het Centrum voor gelijke kansen en racismebestrijding van mening is dat er onregelmatigheden zijn, automatisch de blokkering volgt van bedeling, waartegen geen verhaal openstaat;

2.1.3. Overwegende dat De Post een economisch overheidsbedrijf is in de zin van artikel 1 van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven; dat autonome overheidsbedrijven de vorm kunnen aannemen van een naamloze vennootschap van publiek recht, wat het geval

is voor De Post; dat De Post, die opgericht werd door de overheid die tot nog toe de integraliteit van haar kapitaal bezit, die ook de leden van haar raad van bestuur en het management benoemt, twee soorten activiteiten uitoefent: enerzijds verzorgt hij krachtens artikel 141, § 1, van de wet van 21 maart 1991 over het gehele grondgebied van het Rijk een aantal opdrachten van openbare dienst waaronder de totaliteit van de universele postdienst, waarvan sommige voor hem “gereserveerd” zijn, anderzijds kan hij krachtens artikel 7 van de wet van 21 maart 1991 “vrij, binnen de grenzen van deze wet, alle bedrijvigheden ontwikkelen die verenigbaar zijn met hun doel”, waarbij hij, als marktdeelnemer, in concurrentie kan treden met privé-ondernemingen; dat, gelet op dat duaal karakter van De Post die nochtans één, door de overheid opgerichte en gecontroleerde rechtspersoon blijft, wat zijn functioneren betreft een onderscheid kan worden gemaakt tussen zijn optreden als overheidsinstelling wanneer hij diensten verricht in het kader van de openbare dienst waarmee hij belast is enerzijds en zijn zuiver commerciële activiteit anderzijds; dat enkel wanneer hij optreedt in de eerste hoedanigheid de beslissingen welke hij neemt desgevallend kunnen worden gekenmerkt als voor derden bindende eenzijdig genomen beslissingen;

Overwegende dat de bestreden rechtshandeling betrekking heeft op niet-geadresseerde zendingen; dat het distribueren van dergelijke zendingen niet valt onder de opdrachten van universele postdienst zoals deze opgesomd zijn in artikel 142, § 2, juncto 131 van de wet van 21 maart 1991, omdat de adressering blijkens de in die bepalingen gegeven definities als een essentieel element van het begrip “postzending” beschouwd moet worden; dat de opdrachten als openbare dienst -waaronder die behorende tot de universele postdienst- van De Post worden geconcretiseerd in beheerscontracten, waarvan dat, goedgekeurd bij koninklijk besluit van 10 januari 1997, met wijziging goedgekeurd bij koninklijk besluit van 16 maart 2000 van toepassing was op het tijdstip dat de bestreden beslissing genomen werd; dat dit beheerscontract onder artikel 2, § 2, 1°, c, “Taken van gereserveerde openbare dienst” onder meer vermeldt: “tegen de voorwaarden van het in artikel 143, 3, van de wet voorziene koninklijk besluit, de uitreiking verzekeren: - tegen opgelegd tarief: al dan niet-geadresseerde verkiezingsdrukwerken (art. 41 van het koninklijk besluit van 12 januari 1970 houdende reglementering van de postdienst”); dat dit beheerscontract thans is vervangen door een nieuw derde beheerscontract, goedgekeurd bij koninklijk besluit van 4 september 2000, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 24 september 2002; dat in zijn artikel 3, dat deel uitmaakt van het hoofdstuk 2 “taken van openbare dienst”, De Post zich ertoe verbindt de

uitreiking te verzekeren van al dan niet-geadresseerd verkiezingsdrukwerk met de verplichting, krachtens artikel 14, 3°, dergelijk drukwerk uit te reiken tegen het tarief opgelegd door artikel 41 van het voornoemde koninklijk besluit van 12 januari 1970; dat uit wat voorafgaat moet worden geconcludeerd dat het bezorgen van niet-geadresseerde zendingen niet behoort tot de taken van openbare dienst waartoe De Post gehouden is, maar dat dit wel het geval is wanneer die niet-geadresseerde zendingen beantwoorden aan de definitie “verkiezingsdrukwerk” in artikel 41 van het voornoemde koninklijk besluit van 12 januari 1970; dat aangezien de bestreden rechtshandeling op dat stuk geen onderscheid maakt tussen gewone niet-geadresseerde zendingen en niet-geadresseerde verkiezingsdrukwerken, zij ook op die laatste van toepassing is en wat dat betreft een eenzijdig voor derden bindende overheidshandeling uitmaakt en dat, in die mate, de Raad van State bevoegd is om van de vordering tot schorsing er tegen kennis te nemen;

2.2.1. Overwegende dat de verwerende partij als tweede ontvankelijkheidsexceptie opwerpt dat het bestreden dienstorder niet griefhoudend is omdat hij een louter bevestigend karakter heeft : hij herneemt enkel de regeling die reeds geruime tijd door De Post wordt toegepast en die vervat is in de algemene onderrichtingen van De Post; dat de verwerende partij daarvoor verwijst naar boekdeel 3, artikel 25 van de Algemene Onderrichtingen waarin de voorwerpen worden opgesomd die over het algemeen niet tot het vervoer worden toegelaten en waarin wordt aangegeven hoe zulke voorwerpen behandeld dienen te worden indien ze ten onrechte worden aangenomen of in de dienst worden aangetroffen, inzonderheid § 1, 14°, waarin het gaat om “zendingen welke pessimistische berichten omtrent de toekomst van onze nationale munt of aantekeningen in strijd met de openbare orde bevatten, alsmede zendingen waarop van buiten en op in ‘t oog vallende wijze voorkomen, ... c) de meldingen die aanzetten tot discriminatie of die eender welke publiciteit bevatten die kan leiden tot de discriminatie tegenover de persoon of een groep personen wegens verschillen in nationaliteit, ras of etnische afkomst”; dat dergelijke zendingen volgens die bepaling geblokkeerd moeten worden en aan de speciale afdeling Regulations & Tariffs Mail worden overgezonden, die ze in voorkomend geval zal voorleggen aan meergenoemd Centrum voor gelijke kansen en racismebestrijding;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij niet verduidelijkt wanneer de betrokken bepalingen van de voormelde Algemene Onderrichtingen in werking zijn getreden en hoe of wanneer zij werden bekendgemaakt; dat hoe dan ook niet

aangetoond is dat zij aan verzoeker werden medegedeeld; dat bovendien de bestreden dienstorder nr. 128 niet beperkt lijkt te zijn tot vermeldingen die op de buitenkant en op in het oog vallende wijze tot discriminatie aanzetten; dat ook het feit dat op de bestreden dienstorder wordt gevraagd deze te rangschikken naast het desbetreffende deel van de Algemene Onderrichtingen tot deze aangepast zijn, wijst op zijn niet louter bevestigend karakter; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

2.3.1. Overwegende dat de verwerende partij in een derde exceptie opwerpt dat het belang van verzoeker niet geoorloofd is, minstens niet actueel; dat zij aanvoert dat, indien verzoeker beoogt toch niet-geadresseerde zendingen te verspreiden met een inhoud die zou kunnen aanzetten tot discriminatie of die eender welke publiciteit zou bevatten welke kan leiden tot discriminatie op basis van nationaliteit, ras, kleur, geslacht of afkomst, zulks een misdrijf zou zijn en verzoeker geen geoorloofd belang zou hebben aangezien hij dan een onwettig voordeel nastreeft; dat volgens haar het belang hoe dan ook niet rechtstreeks en actueel is aangezien dit veronderstelt dat De Post zou hebben besloten een of ander niet-geadresseerd drukwerk van verzoeker uit het postverkeer te weren : enkel een dergelijke beslissing, waarvan het bestaan niet wordt aangetoond, zou voor verzoeker griefhoudend zijn; dat ook geen concrete en pertinente gegevens worden aangevoerd waaruit zou blijken dat De Post met deze dienstorder verzoeker of zijn partij viseert; dat verzoekers verwijzing naar ernstige en met elkaar overeenstemmende vermoedens niet relevant zou zijn aangezien daarbij in feite enkel verwezen wordt naar dezelfde gegevens als aangevoerd in 2000 en die leidden tot het schorsingsarrest nr. 89.368, van 28 augustus 2000, namelijk de zogenaamde zwarte lijst, die slechts één maand bestond, waarvan de toepassing door de gewone rechter in kort geding werd verboden en die op 31 maart 2000 formeel werd ingetrokken, en de weigering van de bedeling van het tijdschrift “het Blok in Brugge” waarbij een strafrechtelijke klacht tegen dit drukwerk werd geseponneerd; dat ook hier de vergelijking met dat schorsingsarrest niet zou opgaan aangezien de Raad van State daarin oordeelde dat verzoekers belang erin bestond dat zijn verkiezingsdrukwerk dreigde niet tijdig voor de datum van de gemeenteraadsverkiezingen op 8 oktober 2000 zijn bestemmingen te bereiken, zodat het belang niet beperkt bleef tot het bestrijden van individuele toepassingen van de regel; dat in casu er geen verkiezingen nakende zijn en het niet gaat om bedeling van verkiezingsdrukwerk dat behoort tot de taken van openbare dienst, zodat De Post volkomen vrij is om de bedeling van niet-geadresseerd drukwerk als commerciële activiteit al dan niet uit te voeren en het verzoeker vrijstaat om voor de bedeling van dat drukwerk beroep te doen op de

diensten van andere commerciële bedrijven; dat verwerende partij tenslotte meent dat een eventuele schorsing van de dienstorder verzoeker geen nut zou opleveren, aangezien De Post nog steeds met toepassing van de algemene onderrichtingen bepaalde niet-geadresseerde zendingen wegens strijdigheid met de openbare orde of aanzet tot discriminatie uit het postvervoer kan weren;

2.3.2. Overwegende dat, opnieuw anticiperend op deze exceptie, verzoeker in het verzoekschrift tot schorsing stelt dat hij doet blijken van de vereiste hoedanigheid en het vereiste belang aangezien hij het beroep instelt in eigen naam en ter verdediging van zijn eigen belang als verantwoordelijke uitgever van vele tienduizenden exemplaren per jaar van niet-geadresseerd drukwerk, waarbij vaststaat dat de bestreden beslissing een richtlijn is op basis waarvan zijn politiek drukwerk aan een preventieve inhoudelijke controle door enerzijds de postmeesters en anderzijds het Centrum voor gelijke kansen en racismebestrijding wordt onderworpen en dat deze richtlijn kan en zal gebruikt worden om dit drukwerk te blokkeren, nu drukwerken van verzoeker reeds eerder op basis van minder formele richtlijnen werden geblokkeerd, met name het tijdschrift “Het Blok in Brugge”, alhoewel vaststaat dat dit geen misdrijf vormde nu een ertegen door het Centrum voor gelijke kansen en racismebestrijding ingediende klacht werd geseponeerd, en nu dat Centrum de auteur was van een zwarte lijst verspreid door De Post waarin onder meer verzoeker zelf in zijn hoedanigheid van verantwoordelijke uitgever als automatisch verdacht werd aangeduid; dat verzoeker meent dat, als politicus die zijn mandaat wenst te behouden en daartoe van de kiezer voldoende stemmen moet krijgen, hij over dezelfde mogelijkheid als andere politici moet kunnen beschikken om zijn politiek drukwerk via De Post tot de potentiële kiezers te brengen;

2.3.3. Overwegende dat, gelet op wat hiervoor is aangenomen met betrekking tot de bevoegdheid van de Raad van State, het belang van verzoeker uiteraard beperkt is tot de schorsing van het bestreden dienstorder in zoverre het van toepassing is op verkiezingsdrukwerk; dat wat dat betreft verzoekers belang er niet in bestaat verkiezingsdrukwerk te verspreiden dat ontoelaatbaar is volgens de racismewet, wel te verhinderen dat de Post zich over die toelaatbaarheid een beoordelingsbevoegdheid aanmatigt en bij die beoordeling ook het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en Racismebestrijding betreft, waardoor verzoekers verkiezingsdrukwerk dreigt niet of niet te gelegener tijd zijn bestemmingen te bereiken; dat wijl het om een dienstorder met reglementair karakter gaat, het volstaat dat zij op verzoekers verkiezingsdrukwerk kan worden toegepast zonder dat moet

worden aangetoond dat dit ook concreet zal gebeuren; dat de bestreden regeling een in de tijd onbeperkte gelding heeft, zodat de kwestie of er al dan niet verkiezingen in aantocht zijn niet relevant is; dat het belang dan ook blijft bestaan tot de verwerende partij, speciaal met betrekking tot verkiezingsdrukwerk, een aparte regeling zal hebben uitgewerkt, wat zij beweert steeds te doen in het vooruitzicht van een verkiezing; dat wat de bewering betreft als zou De Post altijd, met toepassing van de algemene onderrichtingen, bepaalde niet-geadresseerde zendingen wegens strijdigheid met de openbare orde of aanzet tot discriminatie uit het postvervoer kunnen weren, verwezen dient te worden naar wat hierboven aangaande het al dan niet bevestigend karakter van de bestreden regeling is gezegd; dat de exceptie in de aangegeven mate niet opgaat;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel de schending aanvoert van artikel 25 van de Grondwet, stellende dat de bestreden regeling een preventieve inhoudelijke controle op niet-geadresseerd drukwerk organiseert dat leidt tot uitsluiting van bedeling indien een derde meent dat dit “onregelmatigheden” bevat, terwijl artikel 25 van de Grondwet de censuur, dit is elke preventieve inhoudelijke controle van een drukwerk door de overheid die bepalend is voor de mate van verspreiding, verbiedt en terwijl de juiste procedure bij het aantreffen van drukwerken die aanzetten tot discriminatie, een gecorrectionaliseerd drukpersmisdrijf waarvoor de verantwoordelijke uitgever kan worden vervolgd, de aangifte is bij het Parket dat vervolgens al dan niet tot vervolging overgaat; dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van artikel 19 van de Grondwet, stellende dat de bestreden regeling aan het Centrum voor gelijke kansen en racismebestrijding de bevoegdheid toekent om een preventieve inhoudelijke controle uit te oefenen op de inhoud van “politiek verkiezingsdrukwerk” waarbij de mening dat er “onregelmatigheden” zijn automatisch leidt tot niet-bedeling via De Post, terwijl artikel 19 van de Grondwet uitsluitend repressieve bestraffing van misbruik van de vrijheid van meningsuiting toelaat en de overheid verbiedt preventieve controle uit te oefenen om de verspreiding van meningen te bemoeilijken, hetgeen terzake het geval is aangezien het

massaal versturen van drukwerk een belangrijk politiek communicatie-onderdeel is dat niet door andere onderdelen vervangen kan worden aan dezelfde (lage) prijs;

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij op het eerste middel antwoordt dat artikel 25 van de Grondwet niet is geschonden aangezien geen preventieve maatregel wordt ingevoerd noch een belemmering wordt beoogd van de vrijheid van drukpers of censuur, nu het de verzoeker vrijstaat om de drukwerken die hij wenst te laten drukken, uitgeven en verspreiden, dat de bestreden regeling enkel de medewerking van De Post wil uitsluiten aan het verspreiden, toesturen of mededelen van publicaties die uitingen bevatten welke strafbaar zijn onder de racismewet en dat het in casu ook niet zou gaan om een taak van openbare dienst, zodat De Post wanneer hij niet-geadresseerd drukwerk verdeelt niet optreedt als overheid maar als een privé-bedrijf aan wie het vrij staat een opdracht al dan niet aan te nemen; dat volgens de verwerende partij om die reden er, in tegenstelling tot de zaak die leidde tot het schorsingsarrest nr. 89.368, ook geen sprake kan zijn van een eenzijdige voor derden verbindende beslissing; dat de verwerende partij op het tweede middel antwoordt dat dit middel feitelijke grondslag mist aangezien de bestreden regeling niet de problematiek van verkiezingsdrukwerk betreft, wel van niet-geadresseerde zendingen, dat om dezelfde reden de argumentatie inzake het bijzonder lage tarief van verkiezingsdrukwerk, overgenomen uit het verzoekschrift die leidde tot het schorsingsarrest nr. 89.368 naast de kwestie zou zijn; dat voorts De Post enkel zou beogen haar strafrechtelijke verantwoordelijkheid uit te sluiten welke volgt uit het meewerken aan het verspreiden, toesturen of mededelen van niet-geadresseerde zendingen die aanzetten tot discriminatie, in een geval waar zij niet optreedt als openbare dienst;

3.1.3. Overwegende dat het eerste en het tweede middel enkel op hun ernst beoordeeld dienen te worden in zoverre de bestreden dienstorder mede van toepassing is op verkiezingsdrukwerk, waarvan de bedeling tot de openbare dienst van De Post behoort; dat de verwerende partij in feite niet betwist dat die dienstorder een voorafgaande censuur instelt op niet-geadresseerde zendingen welke zouden kunnen aanzetten tot discriminatie; dat wat dat betreft de Raad van State dan ook moet herhalen wat reeds in het door verzoeker aangehaalde arrest nr. 89.368, VANHECKE, van 28 augustus 2000 is gezegd, namelijk dat de door verzoeker ingeroepen grondwetsbepalingen er niet aan in de weg staan dat drukpersmisdrijven alsmede misdrijven begaan bij het gebruikmaken van de vrijheid van meningsuiting bestraft worden; dat zij wel verbieden dat een voorafgaande controle wordt ingesteld

op het gebruik van die vrijheden, met andere woorden, dat aan de betrokkene slechts toegelaten wordt drukwerken te verspreiden of meningen te uiten vooraleer een overheidsinstantie of andere derde zich over de toelaatbaarheid ervan heeft uitgesproken; dat vrijheid van drukpers en van meningsuiting zonder de mogelijkheid drukwerken en meningen te verspreiden inhoudsloos is; dat de verwerende partij ook ten onrechte betoogt dat zij er niet toe gedwongen kan worden zich medeplichtig te maken aan een misdrijf, door onder de strafbepalingen van de racismewet vallende drukwerken te verspreiden; dat, immers, zij dat alleen maar zou kunnen doen ingeval zij de identiteit niet kent van de schrijver, aangezien artikel 25, tweede lid, van de Grondwet bepaalt dat wanneer de schrijver bekend is, de uitgever, de drukker of de verspreider niet kunnen worden vervolgd; dat overigens de verzoeker terecht stelt dat, indien verwerende partij twijfels heeft aangaande de strafbaarheid van een ter verzending aangeboden druksel, zij de bevoegde gerechtelijke overheden daarvan in kennis kan stellen en aldus haar aansprakelijkheid kan vrijwaren; dat het eerste en het tweede middel ernstig zijn;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel stelt dat hij politicus van beroep is en bijgevolg via hun verspreiding steun voor zijn politieke ideeën wil verwerven evenals daarmee samenhangend bij de volgende verkiezingen zijn mandaat als Europees parlements lid behouden, zodat het noodzakelijk is dat hij over dezelfde mogelijkheid als andere kandidaten beschikt om zijn politiek drukwerk via De Post tot bij de burger te brengen; dat de bestreden beslissing hem daarbij ernstig nadeel zou toebrengen aangezien het een procedure invoert waarbij zijn politiek drukwerk aan een inhoudelijke preventieve controle wordt onderworpen en de bedeling daarvan afhangt, hetgeen meteen een ernstig nadeel inhoudt door de schending van zijn grondwettelijk gewaarborgde rechten op drukpers zonder censuur en vrije meningsuiting zonder preventieve beperking en aangezien uit het verleden blijkt dat hij herhaaldelijk werd geconfronteerd met blokkering van zijn politiek drukwerk ofschoon het Parket achteraf bevestigde dat er geen misdrijf was; dat verzoeker stelt dat, gelet op het belang van de verdeling van politiek drukwerk in alle brievenbussen ter gelegenheid van campagnes om politieke meningen te verspreiden, politieke steun te verkrijgen en verkiezingsresultaten te beïnvloeden, op de invloed van de niet-bedeling op de wijze waarop verzoeker ongehinderd steun kan vinden voor zijn politieke ideeën en daarmee samenhangend op het resultaat van verzoeker bij de volgende verkiezingen in juni 2003 en gelet op het feit dat de regeling ertoe zal leiden dat minstens een deel van het politiek drukwerk vertraagd of geblokkeerd zal worden

waardoor verzoeker een ernstig concurrentieel nadeel zou leiden, dat dit nadeel ook moeilijk te herstellen zal zijn en, in ieder geval, niet door een vernietiging lang na de verkiezingen;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij vooreerst verwijst naar haar weerlegging van de ernst van de aangevoerde middelen; dat zij voorts stelt dat de regeling algemeen is en niet uitsluitend geldt voor niet-geadresseerd drukwerk van verzoeker die dus over dezelfde mogelijkheden als andere politici beschikt om zijn politiek drukwerk bij de burger te verspreiden; dat volgens de verwerende partij het aangevoerde nadeel ook louter hypothetisch is aangezien verzoeker zonder meer aanneemt dat zijn drukwerk door De Post geweigerd zal worden, hetgeen echter niet vaststaat en waarbij verzoeker geen enkel concreet en pertinent gegeven aanbrengt waaruit afgeleid kan worden dat De Post hem of zijn partij specifiek viseert; dat zij betoogt dat verzoeker ook hier ten onrechte, met zijn verwijzing naar politiek drukwerk en politieke mandaten, een amalgaam maakt met het arrest nr. 89.368, terwijl het bedelen van zijn niet-geadresseerd drukwerk, in tegenstelling tot de verspreiding van zijn verkiezingsdrukwerk, geen taak van openbare dienst is zodat De Post niet verplicht is dat drukwerk te verspreiden en zij, indien zij dit doet, het doet in het kader van haar commerciële activiteiten die zij in concurrentie met andere distributiebedrijven ontplooit; dat volgens verwerende partij het nadeel dan ook niet moeilijk te herstellen zou zijn aangezien verzoeker, indien De Post zijn niet-geadresseerd drukwerk zou weigeren, nog steeds een beroep kan doen op andere distributiebedrijven of een andere manier van verdeling ervan bewerkstellingen, bijvoorbeeld via een beroep op militanten van zijn partij; dat zij tenslotte ook stelt dat een schorsing niet van aard is het aangevoerde nadeel ongedaan te maken omdat de verwerende partij dan nog steeds met toepassing van haar algemene onderrichtingen bepaalde zendingen als strijdig met de openbare orde of wegens aanzetten tot discriminatie kan weren;

3.2.3. Overwegende dat het voor een kandidaat bij de verkiezingen van primordiaal belang is verkiezingspropaganda te kunnen voeren; dat verzoeker er terecht op wijst dat hij op gelijke voet met andere kandidaten zijn propaganda via de post bij de burgers moet kunnen brengen; dat dit oogmerk uiteraard niet bereikt kan worden indien verzoekers verkiezingsdrukwerk vooraf een controle moet ondergaan;

Overwegende dat uiteraard het door verzoeker gevreesde nadeel zich pas zal voordoen wanneer De Post een door verzoeker aangeboden zending

weigert of slechts met vertraging bestelt; dat de wet echter niet vereist dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zeker moet zijn; dat het volstaat dat het - zij het met enige mate van waarschijnlijkheid - mogelijk is;

Overwegende dat over drukwerken uitgaande van verzoeker reeds betwistingen zijn geweest met De Post; dat het bovendien gaat om de vrijwaring van grondwettelijk gewaarborgde rechten, inzonderheid de vrijheid van meningsuiting en de vrijheid van drukpers; dat wat dat betreft het door verzoeker gevreesde nadeel als genoegzaam reëel voorkomt;

Overwegende dat artikel 41, § 1, van het koninklijk besluit van 12 januari 1970 houdende reglementering van de postdienst ten behoeve van de kandidaten bij de verkiezingen voorziet in een gehalveerd tarief voor de bedeling van verkiezingspamfletten via de post; dat het noch de verwerende partij noch de Raad van State toekomt in verzoekers plaats te oordelen of hij zonder een beroep te doen op de diensten van De Post zijn kiespubliek op een even adequate wijze kan voorlichten; dat voorts ook het risico niet denkbeeldig is dat privé-bedrijven weigeren de kiespropaganda van verzoeker te bedelen of enkel tegen een exorbitante prijs, terwijl daarentegen een principiële verplichting geldt om dat te doen van de kant van De Post; dat aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de dienstorder nr. 128 van 28 mei 2002 van De Post, van 1 juni 2002 met als opschrift “Blokking van niet-geadresseerde zendingen met meldingen die kunnen aanzetten tot discriminatie”, doch enkel in de mate dat ze ook van toepassing is op “verkiezingsdrukwerk” in de zin van artikel 41 van het koninklijk besluit van 12 januari 1970 houdende reglementering van de postdienst.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tien maart 2000 en drie, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. DE BRABANDERE.